

UNIVERSITAT DE GIRONA

Investidura com a doctor honoris causa de Josep Maria Casasús i Guri

Dijous, 17 de juny del 2021

Versió completa del discurs del Dr. Josep Maria Casasús i Guri.

Aportacions d'autors clàssics gironins a la periodística

Rector Magnífic de la Universitat de Girona, secretari general, síndic de Greuges, autoritats, professors, estudiants, personal de la Universitat, amics i amigues, família.

Gràcies a tots per acompanyar-me.

Benvolgut professor Lluís Costa: moltes gràcies per les teves paraules tan generoses i amicals, i per promoure la iniciativa del Departament de Filologia i Comunicació, de la Facultat de Lletres i de la de Turisme, de proposar-me com a doctor honoris causa de la Universitat de Girona.

És realment un honor, certament: és un honor que em causa molta emoció i que us agraeixo de tot cor. Gràcies, col·legues i amics de Girona, per acollir-me de manera tan generosa.

No és el primer cop que ho feu. La primera vegada que vaig relacionar-me amb aquesta Universitat va ser el juny del 1991, com bé ha recordat el doctor Lluís Costa. Sortim en la mateixa fotografia de la conferència anual de la Societat Catalana de Comunicació. Només feia unes setmanes que jo havia accedit a una càtedra de Periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona, i el professor Lluís Costa maldava, enmig de les dificultats, per posar les primeres pedres de l'àmbit acadèmic de la comunicació aquí a Girona.

Des d'aquells dies de fa ja 30 anys m'heu dispensat sempre un tracte esplèndid i curós en totes les meves visites i col·laboracions acadèmiques en aquesta Universitat, germana, en innovació i excel·lència, de la Universitat Pompeu Fabra, on també m'han honorat com a catedràtic emèrit i on soc ara síndic de Greuges.

He triat com a matèria del meu discurs parlar-vos de les «Aportacions d'autors clàssics gironins a la teoria del periodisme» No us diré que seré breu. Mai ho dic. Alguns consideraran que ho he sigut i altres consideraran que m'he allargat massa. Pel públic que escolta la brevetat del discurs és un

sensació personal, subjectiva. L'única cosa objectiva és que la meua versió oral del discurs durarà uns 25 minuts.

Prego que em disculpeu que comenci amb una al·lusió personal al tema que he preparat per presentar avui i aquí: els clàssics gironins i la teoria del periodisme. El passat dia de Sant Jordi va fer justament 40 anys de la mort de l'empordanès **Josep Pla** (Palafrugell, 1897-Llofriu, 1981), el prosista català més llegit, i per tant més popular, del segle XX.

Arran de la seva mort l'any 1981 em vaig decidir a fer la meua tesi de doctorat sobre les seves aportacions (esparses és clar, i per tant espigolades en la seva *Obra Completa*) a la teoria del periodisme. És un àmbit del coneixement que en el món acadèmic s'anomena també amb el mot periodística (com a substantiu), segons una de les definicions d'aquesta paraula al *Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans*.

Aquella tesi doctoral, iniciada el 1982 i defensada a la Universitat Autònoma de Barcelona el 1985, era –com ha dit el doctor Lluís Costa– la primera que es feia sobre Josep Pla al nostre país, si bé l'any 1957 a la Universitat de Tubinga (a l'estat federat alemany de Baden-Wurtemberg), un estudiós alemany, Wilhelm Giese, havia presentat un treball acadèmic sobre la sintaxi i l'estilística de Josep Pla en el seu llibre *Coses vistes*.

Podem imaginar que en aquella recerca pionera sobre Josep Pla hi havia la mà del gran romanista romanès Eugeni Coseriu, bon coneixedor de la nostra llengua, professor que vaig convidar l'any 1991 a impartir un seminari a l'Institut d'Estudis Catalans, per mediació del professor i periodista **Francesc Noy** (Barcelona, 1928-1998).

Quan vaig decidir fer la meua recerca doctoral sobre l'obra de Pla, no estava ben vist en ambients universitaris i intel·lectuals del nostre país fer una tesi sobre el periodista i escriptor més famós del segle XX català. ¿Motiu? Josep Pla no entrava en els cànons ideològics dels cercles culturals dominants en una Catalunya que no reeixia a espolsar-se del tot els esquemes maniqueus de dreta i esquerra, i que no s'alliberava dels prejudicis imposats per les tàctiques simplificadores, ben legítimes, però exagerades sovint, en la llarga lluita moral contra el franquisme.

Altrament, els estudis universitaris de Periodisme ignoraven o descuraven encara l'atenció que mereix la rica i vella tradició catalana de periodistes que poden servir de model (pel que fa a tècnica professional, em refereixo) a noies i nois que volen formar-se en aquest ofici modest, però apassionant per a qui, com jo, l'estima.

Després de la meua tesi altres investigadores i investigadors han enllestit tesis doctorals sobre Pla més meritòries que la meua; tesis que contribueixen a revifar les recerques sobre una tradició periodística catalana en els orígens de la qual el mateix Pla posava un personatge pioner molt

anterior als temps del naixement de la premsa: el també empordanès de l'edat mitjana **Ramon Muntaner** (Peralada, 1265-Eivissa, 1336).

Pla confessava que la crònica de Muntaner, el nostre més gran escriptor gòtic –deia ell– era el seu llibre de capçalera. Pla admirava l'adjectivació ampul·losa que emprava Muntaner, tot i considerar que era –reprodueixo frases seves– un «fanàtic de la monarquia catalana», «tendenciós, exaltat i abrandat», i en definitiva, acabava dient Pla amb ironia catalanesca: «un xerraire i mentider, un bon company per anar a Montserrat». No era, doncs, Muntaner, un bon model de periodista.

En aquella arrel tan profunda del que podríem anomenar un paleoperiodisme o un protoperiodisme molt precoç, Pla hi copsava el talent de Muntaner per la ironia, un dels ingredients més genuïns dels recursos retòrics, segons **Josep Ferrater Mora** (Barcelona, 1912-1991), filòsof justament ben honorat, per cert, en aquesta Universitat en posar el seu nom a una càtedra molt activa, promoguda per **Josep Maria Terricabras** (Calella, 1946) i dirigida ara per **Joan Vergés** (Banyoles, 1972).

Ferrater Mora considerava que la ironia és un component virtuós de la idiosincràsia catalana. El mateix Josep Pla es mostrava com un bon hereu d'aquesta tradició que venia, segons ell, dels nostres temps medievals. Pla conreava una ironia intel·ligent, amable (més volteriana que flegmàtica a la manera anglesa, diria jo), però alhora punyent, mordaç, incisiva –tot i que sovint indulgent i constructiva.

En soc testimoni de primera mà, d'aquest capteniment de Pla. De fet, una nit vaig ser un dels destinataris de la seva ironia, en aquest cas inofensiva. En un sopar de Cap d'Any, cap al 1971, en una fonda de Peratallada, Josep Pla, que es feia el desmenjat davant dels plats que li portaven, però també davant d'un grapat de periodistes novells que sèiem a taula (entre ells recordo **Pere Oriol Costa** (Barcelona, 1940), tot dirigint la seva mirada vers **Manuel Ibáñez Escofet** (Barcelona, 1917-1990), el nostre director al *Tele/express*, va etzibar la següent ocurrència: «Aquests joves deuen ser dels qui ho copien tot del diari *Le Monde...*»

Ironia autèntica, paradoxal, és fer-se caricatura d'un mateix. Per què ho dic en aquest cas? Perquè alguns sabien que a Pla l'havien fet fora de *La Publicitat*, quan s'iniciava en l'ofici com a corresponal a París, per plagiar sense miraments textos de diaris francesos. La ironia autèntica, la que s'aplica un mateix amb aparent ingenuïtat com a subjecte de la facècia, és una característica de l'articulisme català, un tret compartit amb els grans ironistes britànics (com Thackeray) i gallecs (com Camba o Fernández Flórez).

Hi ha també uns altres trets genuïns en la tradició professional, més propis, per cert, de la periodística gironina. Autors clàssics de les comarques sobiranes o septentrionals de Catalunya, de la Catalunya Vella si voleu dir-ho així, han aportat a la periodística un sentit pràctic fonamentat en la reflexió teòrica, i també una atenció molt específica al periodisme de

proximitat, com ho palesen les recerques científiques en aquesta especialitat que lidera el doctor **Lluís Costa** (Girona, 1959), director científic del Campus de la Comunicació de la Universitat de Girona, el professor que em fa l'honor d'apadrinar-me.

L'àmbit gironí, en un sentit territorial ampli, és el que ha aportat més autors i més obra clàssica a la literatura catalana en matèria d'història i teoria del periodisme. Si seguim el fil prim d'una cronologia que abasta des de mitjan segle XIX fins a mitjan segle XX trobem un pioner: **Josep Pella i Forgas** (Begur, 1852-Barcelona, 1918), primer historiador del periodisme català amb la seva obra de l'any 1879. És l'iniciador a Catalunya dels treballs d'hemerografia descriptiva històrica, capdavanter primigeni d'una escola d'aquesta especialitat que progressa vigorosa fins als nostres dies amb els treballs científics del professor figuerenc **Jaume Guillamet** (Figueres, 1950).

Cal esmentar dos estudiosos que a l'alba del segle XX treballaren fonts hemerogràfiques en general, i en particular d'hemerografia registral en l'àmbit local i amb perspectives tributàries de l'obra de Pella i Forgas: el gironí **Claudi Girbal** (Girona, 1839-1896) en *El periodismo en Gerona* (1894) i l'empordanès **Miquel Torroella** (Fitor, Baix Empordà, 1858-1936) amb un assaig del 1892 titulat *Breves observaciones a la Historia del Ampurdán del señor Pella y Forgas*.

I si anem més al nord del territori català caldria esmentar els hemerògrafs del Rosselló **Joseph Calmette** i **Pierre Vidale**, per la seva obra de l'any 1906, i **Clément Riot** per la seva obra del 1987.

No vull envair, però, en aquesta intervenció, el camp dels estudis històrics, en els quals no soc expert. Acoto, doncs, les meves notes d'avui en autors que de manera esparsa, sovint tangencial o incidental, han sistematitzat aspectes teòrics del periodisme o han tractat d'aquest ofici des de la pròpia experiència reflexiva o des de l'observació crítica.

En matèria de teoria del periodisme, i seguint un ordre cronològic, trobem, en primera posició històrica, el gran acadèmic català de la retòrica de l'argumentació al segle XIX: el professor **Josep Coll i Vehí** (Barcelona, 1823-Girona, 1876), col·laborador de *Revista de Girona*. Va morir en aquesta ciutat el 1876. El tractadista alemany **Henri Lausberg** va reivindicar el nostre Coll i Vehí en el seu llibre de referència: *Manual de retórica literaria* (1966). Lausberg sosté en aquesta obra que la periodística preceptiva, o periodística dels gèneres, és l'hereva natural de la retòrica de l'argumentació. Coll i Vehí dedicà un apartat del seu *Compendio de retórica y poética* (1894) a la matèria que ell anomenava eloqüència periodística, amb una perspectiva de preceptiva redaccional que es vincula amb l'esmentada afirmació de Lausberg sobre la gènesi conceptual de la periodística com a disciplina acadèmica.

Hi ha al diccionari normatiu català la definició de *periodística* com a terme equivalent a teoria del periodisme, com he dit. Però també recull el significat de *periodística* per anomenar un conjunt de textos periodístics classificats segons diversos criteris. En aquest sentit, hi ha una periodística dels gèneres amb perspectiva antològica, el pioner de la qual a Catalunya va ser **Josep Maria Miquel i Vergés** (Arenys de Mar, 1903-Mèxic, 1964), amb l'obra *La premsa catalana del vuit-cents* (1937).

El doctor Miquel i Vergés, que va ser catedràtic a Mèxic, era d'Arenys de Mar, però permeteu-me la llicència –potser abusiva– d'un barceloní simplificador en considerar que aquella part del Maresme és una contrada nòrdica de Catalunya. Per a la gent de Barcelona que és *barcinocentralista*, tots els indrets que hi ha més amunt de Mataró són el nord de Catalunya, són topants que, en l'imaginari capitalí d'inspiració provinciana, són comarques gironines; de la mateixa manera que, de Sitges en avall hi veuen només comarques tarragonines.

Posats a demanar indulgències acadèmiques, i no tant territorials, també podem considerar teòric del periodisme un personatge com **Carles Fages de Climent** (Figueres, 1902-1968), si més no per mostres episòdiques com l'endrea que trobem en el primer número de la publicació *Revista de Poesia*, corresponent al gener del 1925. Diu allí Fages de Climent: «Damunt la premsa catalana pesa avui amb màxima feixuguesa la responsabilitat d'enfortir i orientar la consciència col·lectiva.» Coincidia, doncs, com veurem més endavant, amb Gaziell i amb Claudi Ametlla sobre la missió del periodisme en una Catalunya en reconstrucció intel·lectual com a nació.

Sí que no hi ha pas dubtes ni cal dispensar-me cap mena de llicència per laxitud territorial en destacar en aquest aplec de clàssics de la periodística l'autor del primer manual català de redacció periodística, el gironí **Josep Morató i Grau** (Girona, 1875-Barcelona, 1918), autor del llibre *Com és fet un diari*, de l'any 1918. Morató i Grau va beure en fonts foranes primícies com **Alexandre de Chambure**, autor d'*A travers la presse* (1914). Trobem la petja de Morató i Grau en escrits de Gaziell, de Felipe Aláiz, de Claudi Ametlla i de Josep Pla, els quals l'esmenten en llibres i articles.

En aquesta generació pren un relleu particular el guixolenc **Agustí Calvet Gaziell** (Sant Feliu de Guíxols, 1887-Barcelona, 1964) quan en la seva *Història de La Vanguardia* (1971) destil·la (entre altres coses) teoria sobre el periodisme. Ho vaig condensar fa anys en el concepte que anomeno «doctrina Gaziell». És la «doctrina» que justifica l'opció –ell en diu necessitat– de practicar transitòriament, a la premsa de Catalunya, un periodisme en llengua castellana però d'esperit i continguts catalans. Era una «doctrina» que tranquil·litzava consciències professionals catalanes en els llargs anys de la dictadura franquista.

Hi ha antecedents de la «doctrina Gaziell» en un periodista figuerenc, **Teodor Baró i Sureda** (Figueres, 1842-Malgrat, 1916), que l'any 1902, en el seu

discurs d'ingrés a la Reial Acadèmia de Bones Lletres, va argumentar també en el mateix sentit pragmàtic sobre el bilingüisme a la premsa catalana (*El Periodismo*, 1902).

És just esmentar també dos autors gironins de la generació de Gaziell vinculats tots dos al periodisme i a l'assagisme, víctimes amb major o menor duresa o crueltat de la repressió perpetrada pels vencedors de la guerra civil.

Un és **Carles Rahola** (Cadaqués, 1881-Girona, 1939), amb les seves aportacions a la dimensió ètica del periodisme, tant amb els seus escrits com amb la seva dissort: afusellat per haver escrit tres articles en els quals va cometre el *delicte* d'expressar-se com a pacifista. Va donar lliçons exemplars d'integritat i de bona fe. No va fugir cap a l'exili convençut com estava de no haver fet res que li comportés ser jutjat per les forces d'ocupació de Girona.

L'altre és el gironí **Jaume Vicens Vives** (Girona, 1910-Lió, 1960), que en el seu llibre *Notícia de Catalunya* introdueix un neologisme d'inspiració francesa que ha estat incorporat fa poc, a proposta meua, en el Diccionari de l'IEC, després de peregrinar reglamentàriament, amb èxit, per la Secció Filològica presidida per **Teresa Cabré** (l'Argentera, Baix Camp, 1947), ara presidenta electa de l'Institut d'Estudis Catalans. Es tracta del mot *esdevenimental*, adjectiu derivat del substantiu *esdeveniment*, mot que en terminologia de la periodística ens permet incloure locucions acadèmiques d'ordre taxonòmic com ara *teories esdevenimentals* o construir frases com aquesta, poso per cas: «Les dades esdevenimentals determinen el grau d'interès d'una notícia.» Aquest adjectiu és raonable i plausible en català o en francès, però impossible en castellà i en el català mal parlat que renúncia al mot *esdeveniment* (genuí, melòdic, amable, harmoniós, lliscant de so), a favor del terme *aconteixement*, bàrbar, espuri i matusser, sobretot per aquesta ics central grinyolant que fa mal a l'oïda i a la boca (i al cap).

Un altre periodista vinculat a Girona –en va ser governador civil el 1933– és **Claudi Ametlla i Coll** (Sarral, Conca de Barberà, 1883-Barcelona, 1968), si bé nascut a les comarques de la Catalunya meridional.

Compartia amb el Gaziell d'*Història de La Vanguardia* un altre principi també pragmàtic quan es refereix al diari *El Poble Català* en les seves *Memòries polítiques 1890-1917*, publicades l'any 1963. Diu Claudi Ametlla: «És difícil l'èxit polític quan hom renuncia a l'èxit comercial.» Ho argumenta amb un apunt de preceptiva periodística quan afirma: «El català d'alguns diaris era gòtic i conceptuós, capaç de descoratjar al pobre lector no iniciat.»

Si el català periodístic d'aquell temps era gòtic, com deia Ametlla, potser calia atribuir-ho, donant la raó a Josep Pla, a la influència remota de Ramon Muntaner en les particularitats estilístiques de la crònica a la manera catalana.

Posats a buscar vincles ancestrals i aprofitant que l'Onyar passa per Girona, deixeu-me dir que enguany fa 575 anys de la fundació de l'Estudi General de Girona, antecedent d'aquesta Universitat que ens acull i que m'honora. El creador d'aquell embrió universitari gironí va ser el rei Alfons el Magnànim. Aquell monarca català surt esmentat en la més antiga tesi doctoral sobre periodisme localitzada fins ara en el món. És la tesi amb la qual va accedir al grau de doctor a la Universitat de Leipzig, l'any 1690, ja fa 330 anys, un llicenciat en teologia i estudiant de medicina que es deia Tobies Peucer.

Deia aquell doctorand saxó, citant Antoni el Panormita, que Alfons d'Aragó, el nostre fundador medieval d'universitats, va gaudir tant i tant llegint la història de Quint Curci sobre Alexandre el Gran que va quedar guarit de la malaltia que patia. És sorprenent trobar aquesta dada sobre les propietats terapèutiques de la lectura en una tesi doctoral de continguts rigorosos com era aquella (es va publicar traduïda al català, sota la meua direcció, en el número 3 de la revista acadèmica *Periodística*, editada l'any 1990 per la Societat Catalana de Comunicació, filial de l'Institut d'Estudis Catalans).

Un altre dels nostres clàssics, **Prudenci Bertrana** (Tordera, 1867-Barcelona, 1941) es feia aquesta pregunta l'any 1917 en el diari *El Poble Català* (7-II-1917): «Per què no escriuen els nostres prosistes?» Una de les respostes a aquesta pregunta retòrica l'argumentava així: «La prosa catalana va florir, com altres coses, en una època d'heroisme i desinterès admirables. Això ha passat i no tornarà, com no torna la infantesa dels homes. De llavors en resta la creença malastruga de que l'escriptor és un ésser quasi incorpori, exempt de baixes necessitats, a qui els diners ofenen i denigren, qui com més pateix més treballa, les obres del qual deuen ésser dignificades pel dolor i les privacions.»

Cinquanta anys més tard, **Josep Pla** ja havia contradit amb la seva obra (oceànica, com hauria dit ell), el pessimisme de Prudenci Bertrana sobre el futur de la prosa catalana.

I potser com el rei Alfons el Magnànim, Josep Pla també trobaria en la lectura un remei per a la seva malaltia. I fins i tot coratge, humor i ironia per explicar-ne episodis crítics com l'infart de miocardi que va superar la nit del 17 d'agost del 1972, sotrac d'algèmia extrema i que va explicar mitjançant un gènere periodístic, el reportatge, en què va innovar. Em refereixo a l'autoreportatge titulat *Un infart de miocardi* (inclòs en el volum 26 de l'Obra Completa, Destino, 1974). Els metges van demanar a Pla que, havent superat aquella trombosi coronària i atès el seu talent per la precisió descriptiva, redactés un treball, que podria ser de notable utilitat clínica, sobre les sensacions causades per un episodi patològic tan hiperestèsic, i per tant molt difícil d'explicar per un pacient supervivent que no tingués la traça de Pla per l'escriptura realista. Els metges li recomanaren, però, que no fumés tant. Pla,

que era tossut, es va resistir a obeir aquesta recepta tan plausible. Ho va fer amb un argument planer, planià, planiament irrefutable: va dir que en l'acte ritual de fer-se el cigarret amb picadura més o menys selecta guanyava temps per anar pensant amb calma l'adjectiu que més esqueia a cada substantiu mentre escrivia un article.

Contemporanis de Josep Pla són altres periodistes notables de les comarques gironines i dels anys de la Segona República. Em refereixo a **Aurora Bertrana**, **Manuel Brunet**, **Agustí Cabruja**, **Llucieta Canyà**, **Jaume Gascon**, **Carme Montoriol**, **Emili Vigo**, la memòria d'alguns dels quals recupera la Fundació Pla, de Palafrugell, on té un paper ben actiu el professor **Xavier Pla** (Girona, 1966), autor de *Josep Pla: ficció autobiogràfica i veritat literària* (Quaderns Crema, 1997).

D'**Aurora Bertrana** (Girona, 1892-Berga, 1974), cal dir que de la seva estada a la Polinèsia als anys 20 va aportar-ne observacions, no sobre premsa, és clar, però sí respecte als efectes d'un altre mitjà de comunicació, el cinema, en els nadius d'aquell paradís oceànic.

Altrament l'empordanès Josep Pla va influir en la temàtica i l'estilística de periodistes d'arreu de la catalanitat com **Baltasar Porcel**, **Josep Maria Espinàs**, **Joan Fuster**, **Manuel Ibàñez Escofet**, **Montserrat Roig**, **Josep Manyé** (*Jorge Marin*), però també en autors de cultura castellana (reconegut per ells mateixos) com ara Gabriel García Márquez, Paco Umbral i Miguel Delibes. Pla va encomanar a alguns d'ells la dèria per l'adjectivació, dèria que en el cas de Pla era una obsessió amb seqüeles patològiques a causa del tabac, segons que explica ell mateix en l'episodi del seu magistral autoreportatge que acabo d'esmentar.

No cal dir-vos, a tots els qui heu tingut la paciència i la indulgència resignada d'escoltar-me avui, que he posat sempre molta i molta cura a no fomentar insanes addicions, com la del tabac, quan explico als estudiants la conversa entre el metge i Josep Pla. Només l'explico amb el propòsit innocu de remarcar la importància determinant de l'adjectivació en la semàntica periodística. Remarco als alumnes aquell escrit de Pla sobre el seu infart de miocardi com un bon model original i innovador de reportatge, però els dic que poden aprendre les lliçons d'aquell gran periodista empordanès sense que calgui arriscar la salut dels pulmons i del cor per culpa dels adjectius.

És la lliçó pràctica basada en el mètode que en els meus manuals docents vaig anomenar apunts al natural. Consisteix a trobar adjectius d'una manera més sana i amena. Per exemple, pujant a les Pasteres, com feia el mateix Pla. Seia sota els pins i tractava d'escriure allí mateix, deia ell «descriure per escrit amb la màxima fidelitat els colors, els moviments, les formes de la mar, en un moment determinat», en un instant fugisser, únic, davant una naturalesa en constant mutació pels efectes visuals i òptics del sol i del vent en les onades i en el moviment ingràvid de les fulles dels arbres.

Prego que em disculpeu que, al final, faci unes al·lusions molt personals.

El mèrits que se'm puguin atribuir corresponen també als amics, als companys de professió, i sobretot a la família més propera que em dona suport, per activa i per passiva, en la meua carrera universitària i periodística: la Núria, les nostres filles Ingrid i Ariadna, l'Òscar, les nétes Carlota, Vinyet i Berta, i el nét Magí, que han demanat permís a l'escola per assistir avui a un acte tan diferent de la seva activitat de cada dia.

També és just que digui que, molts anys abans, els meus pares, Salvador i Dolors –ja morts– em van esperonar l'interès per la cultura. Van fer un gran esforç perquè jo pogués cursar els estudis de lletres, que m'atreien des de ben jovenet.

A totes elles i a tots ells un abraçada en el temps present i en el temps de la memòria d'agraïment pels avantpassats, en especial també pel meu avi Josep Guri que va morir quan jo tenia 10 anys i de qui vaig rebre part de la seva biblioteca i sobretot el seu bon exemple

Moltes gràcies també novament al rector Quim Salvi, al meu padrí Lluís Costa i a tota la comunitat universitària de Girona per aquesta distinció de doctor honoris causa que afermarà, encara més, els meus lligams emotius i intel·lectuals amb aquesta institució i amb tots els àmbits cívics i culturals de Girona.